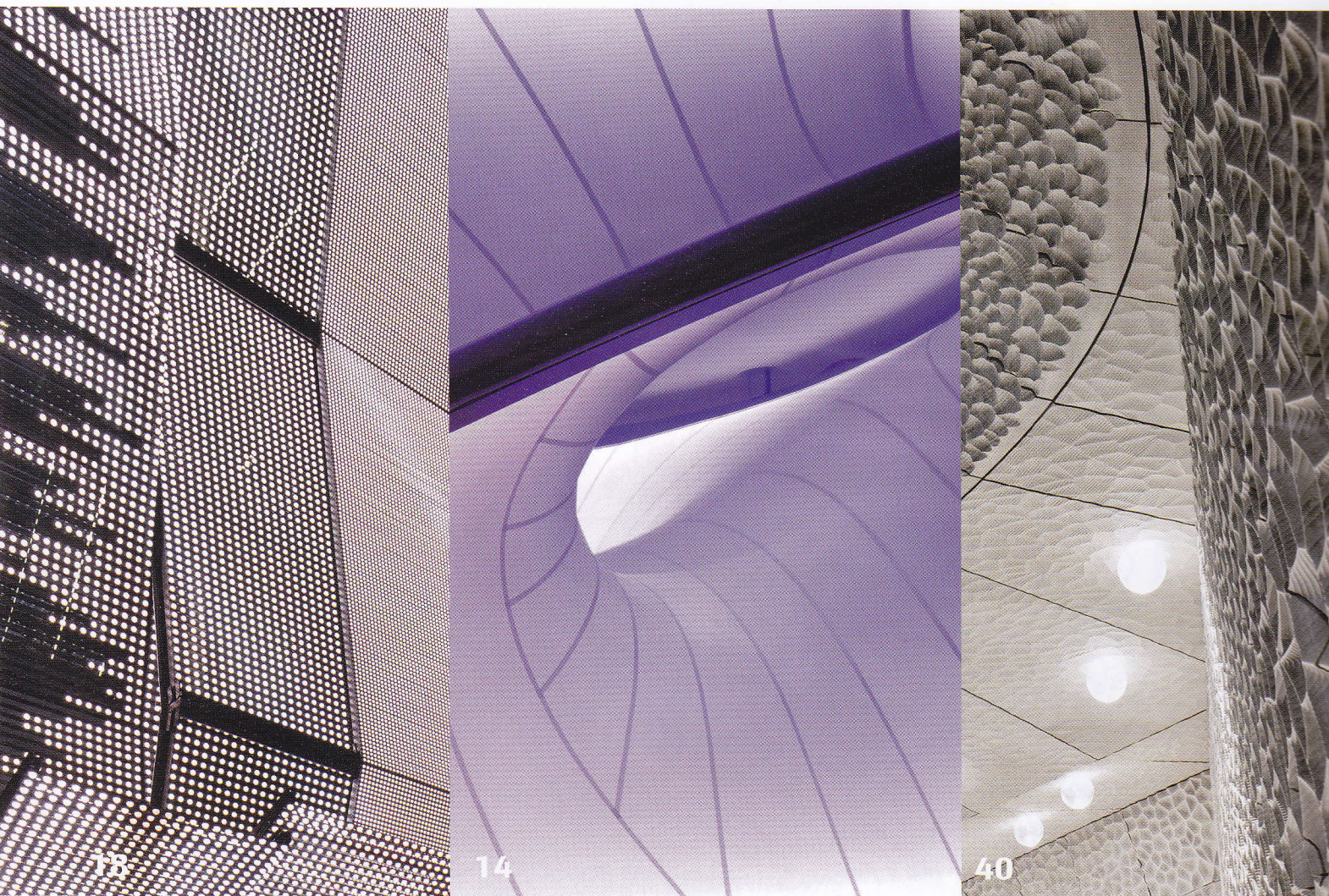

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

igloo

AGENDA

- 10** Înapoi la Lucia
- 12** Designul românesc
pentru prima dată la IMM Cologne
- 14** Mathematics: The Winton Gallery
- 18** Cinema Alésia: istorie
recuperată contemporan

CITYPLUS

- 20** Polonia în 4 proiecte
de reactivare urbană
- 24** Polonia creativă

IGLOOSTUDENT

- 30** Laser Valley – Land of Lights,
între cunoștințele istorice
și întrebările lumii de astăzi

INOVAȚIE

- 40** Proiectare algoritmică
în ElbPhilarmonie

SMART HABITAT

- 48** Grohe Aquatunes
Energizați-vă experiența dușului!

PROIECTE

- 50** Primăria Bucureștilor
- 66** Casa T – armonie prin complementaritate
- 78** Locuință B: luminoasă relaxare
- 84** Light – très light: Le Bistrot Français
- 90** Kāne World Food Studio, exotic vegetal
- 96** Dancing Lobster: cadru portughez, relaxant

DOSAR

- 102** Arhitectură contemporană poloneză
- 104** Muzeul Național din Szczecin
- 112** Comemorare în șantier

- 118** CKK Jordanki – reciclare și inovație
- 124** Arca lui Konieczny
- 128** Living-Garden House, o nouă dimensiune a lui acasă

DESIGN

- 132** Design polonez contemporan: trei declinări
- 138** M&O 2017, Paris
- 144** Angela Ciobanu: alăturări diafane de materiale și povești

POSTFAȚĂ

- 158** Idiosincrazii

Indignare și speranță

Ultimele zile, ca atâtor alți conaționali pe care i-am întâlnit în stradă, mi-au produs și mie, în exces, două sentimente contradictorii: indignare și speranță. Ca atare, deși politicul, guvernarea, jurisprudența națională etc. nu fac parte câtuși de puțin din tematica și preocupările revistei noastre, ne-am gândit că nu putem trece fără reacție peste ceea ce s-a întâmplat din seara de 31 ianuarie încoace. Căci, până la urmă, deși măgăriile făcute de instrumentele guvernării, de fapt o gașcă de slugi temporar și lucrativ distribuite în rolul de miniștri, nu par a avea legătură cu arhitectura, consecințele lor ar influența-o masiv, ca pe orice alt domeniu al vieții și activităților noastre. Nu voi întârzia în opinii și analize care nu își au locul aici, și de care e oricum plină presa de toate categoriile, și nu mă voi referi nici la indignarea, respectiv scârba, despre care cred că e evident la ce și la cine se referă: și fondul și procesul adoptării OUG fiind la fel de abjecte. Aș prefera, prin urmare, să mă refer numai la celălalt sentiment marcant al perioadei: speranța.

Sentiment paradoxal, fără îndoială, având în vedere contextul, ea mi-a fost stârnită de constatarea surprinzătoare că România e totuși plină de oameni dispuși să-și sacrifice timpul și confortul pentru chestiuni principiale. Și de data asta, în piețele României s-a ieșit pentru lege, pentru dreptate și nu pentru vreun avantaj material, pentru vreun beneficiu imediat. Iar dacă stăm să ne gândim puțin, cele mai serioase mișcări de stradă românești (revoluție, Piața Universității) s-au născut din revolta împotriva unor abuzuri și agresiuni principiale, iar nu direct materiale: comunismul, neo-comunismul securistic etc. Orice s-ar zice, mie mi se pare, într-o anume măsură, relevant și arată, după mine, un anumit tip de vană națională, pe care mai că aș numi-o statură etică. Când poți accepta sau te poți împăca relativ ușor cu abuzuri care privesc comoditățile imediate, palierul cotidian, dar reacționezi solid și consecvent atunci când riscurile privesc chestiuni ideale: legi, drepturi, principii (echilibrul puterilor în stat, egalitate etc.), îmi pare că ierarhiile ființei și ale lumii sunt corect asumate: întâi capul și apoi burta. Nu știu voi, dar pe mine lucrul asta mă încântă și mă motivează serios în a fi parte a întâmplărilor străzii.

Bineînțeles, situația arată și cât de puțin își cunosc și prețuiesc politicienii aleși poporul: au crezut că-l cumpără ușor cu câteva măririi de salarii și pensii și reduceri de taxe, în schimbul cărora, ghiftuiți și prostiți, îi vor lăsa în pace să-și scrie, noaptea, regulamentele impunității. Ei bine, ghinion. Se pare că țara nu e mobilată numai cu pomanagii de găleți electorale și speriați de amenințările șefuleților locali cu profil semi-interlop. Mult clamata majoritate de 3 milioane și ceva (în fapt doar o minoritate de 18%) s-a pierdut, ațipind ghiftuită de suta de lei în plus și televiziunea fără taxă, căci în amenințările viitoarelor fantome politice cu contra-mitingul (de un milion de psd-iști) nici ele nu credeau. Nici măcar televiziunile-tomberon nu reușesc să-și regăsească aplombul venal, căci faptele străzii le contrazic elucubrările. Chiar dacă, pe canalele canalelor abundă scenarii

conspiraționiste și ineptiile securisto-apocaliptice, faptele rămân deasupra interpretărilor: s-a ieșit în stradă din pură revoltă împotriva sfidării, împotriva tribulațiilor unor infractori strecurați „democratic” la butoanele țării, s-a ieșit pentru un aer politic respirabil.

Speranța, că despre ea e vorba, mi-a fost întărită în primul rând de profilul oamenilor din stradă, aproape fără excepție de la decenti în sus, de toate vârstele (nu și din toate categoriile sociale, cum se spune în limbajul de paltin al reportajelor) și cu toții foarte determinați. Determinați, dar relaxați și cumva bine dispuși să se afle acolo împreună, căci, pe lângă revoltă, umorul (reprezentat îndeobște prin sarcasm) pare a fi a doua caracteristică a mesajelor ticluite pe panouri și pancarte. Creativitatea de care au dat dovadă oamenii din piețe a dus revolta pe un palier de inteligență nemaîntâlnit în mișcările de stradă, ceea ce face și mai penibile contraargumentele securistoide ale puterii – lovitură de stat, siguranță națională, implicarea multinaționalelor etc. E ca un dialog între un intelectual și o brută, între un olimpic la informatică și un agent politic al anilor '50. Cât despre prezența serioasă a copiilor la manifestații, eu cred că nu arată decât determinarea părinților de a-și susține revolta pașnic, dar ferm și convingerea că miza celor puse în joc depășește momentul actual.

Oricum, dacă atât de mulți oameni diferiți reușesc să se adune în numele unor principii esențiale (ce țin în special de egalitatea înaintea legii) înseamnă că mai există șanse ca România să iasă, cândva, la lumină. Chiar dacă sunt în continuare enorm de mulți sceptici și scârbiți, ceea ce s-a întâmplat în ultimele zile ne permite să spunem că în România, astăzi, ceva s-a schimbat. De ani de zile, ticăloșii de diverse culori politice încearcă să ne convingă, prin prestația lor, prin mesaj direct sau prin metalimbajul televiziunilor și presei, că nimic nu se poate schimba în România. Fatalitate: trăim într-o țară blestemată să fie condusă numai și numai de nemernici, de venali, de atleți infami ai propriului interes. Dacă supremul vicleșug al Necuratului este să te convingă că nu există, pe urmele lui, supremul vicleșug al politicienilor autohtoni este să te convingă că nu se poate altfel. Adică fără ei, fără securiști, fără minciună, manipulare grosolană, decizii discreționare, dependență excesivă de banul public etc. etc. Și iată că astăzi, fără dubiu, dintr-un lucru din cauza căruia în România mai bine renunțați și te izolai, adevărul a redevenit ceva pentru care merită să lupti! De câteva zile putem fi din nou mândri că suntem aici.

Cum acest text, scris pe 5 februarie, nu era în plan și pregătisem deja altceva de care nu mă pot despărți în liniște, că face parte dintr-un complex tratament interior, vă invit și în ultimele pagini ale revistei pentru ceea ce ar fi trebuit să fie editorialul numărului.

Bruno Andreșoiu

Înapoi la Lucia

Spectacol: Lucia de Lamemour, Opera Națională Română, București;
o montare după premiera de la Opera Națională Română din Iași
Manager: Beatrice Rancea; Regia: Andrei Șerban; Scenografia: arh. Octavian Neculai
Asist. Scenograf: arh. Ana Cristian/Vladimir Iuganu

Text: arh. Octavian Neculai; Foto: Opera Națională București

Mă întorc în timp amintindu-mi despre montarea de la Opera Națională din Iași, despre cum am lucrat cu acest mare regizor și un mare dificil, Andrei Șerban, despre întâlnirea cu Doamna Beatrice Rancea, pe atunci Directoarea Operei din Iași, a cărei energie face ca orice să fie posibil, despre gândirea unui decor de operă pe o scenă de operă, despre trecerea de la montarea pe o scena de teatru la montarea pe o scena de operă și despre faptul că nu e ușor să lucrezi cu o legendă, mai ales când această legendă e vie, te urmărește, te „atacă”, te împinge spre granițele exigenței artistice.

Acum montarea de la Opera Națională București mi se pare și mai dificilă, în condițiile în care am avut în față o scenă mai mare, cu alte date tehnice și altă echipă de scenă; ceea ce părea o adaptare a fost până la urmă o revenire asupra creației inițiale.

Povestea Luciei trebuie așezată într-un context aparte de ceea ce a fost până acum, în condițiile în care regizorul i-a privit viața diferit de la montare la montare, îmbogățindu-i liniile destinului și înconjurând-o de o lume din ce în ce mai similară de ceea ce vedem azi în jurul nostru.

Ceea ce mi s-a părut important de la început a fost că prin mișcări simple, dar în același timp evidențiind travaliul mulțimii, scena să devină vie. Spațiul imaginat al curții interioare tipice unei cazarme-cetate, devine arena pentru spectatorii căderii Luciei în mașinațiile mișeliei și lăcomiei: un spațiu cu multe scări-grilaje-turnuri, cotloane de întâlnire a celor doi îndrăgostiți Lucia și Edgardo și apoi locurile disperării. Spațiul arenă-curte, cutia cu spaliere și frânghii, locul cortului nupțial și al crimei este un tot într-o dinamică și o mecanică inspirată din mecanica decorurilor baroce sau mai târziu scenotehnica din filmele lui D.W. Griffith. Arena corului trebuia să dispară, acoperită de mișcarea și agresivitatea planurilor înclinate, a căderii și transformării cutiei cu spaliere și frânghii într-un monstru care anunță moartea.

Cred că pe scena Operei Naționale București ceea ce la prima vedere pare la fel, în realitate este o atmosferă diferită de montările de până acum, un spațiu ce poate fi umplut cu mulți mai mulți oameni, un spațiu în care acești oameni să poată forfoti și în același timp un spațiu care să-și păstreze răceala, apăsarea senzației de închisoare-ospiciu.

